

Lægfolk har gjort mere praktisk Nytte end alle vore Professorers akademiske Argumenter tilsammen. Efter at Protektionisterne som Modvægt mod Toldreformforeningen havde stiftet Beskyttelsesforeningen „det nationale Arbejde“, der blev støttet af hele Landets Højrepressen, opfordrede Venstres Redaktører gennem deres Fællesrepræsentation mig til at skrive Fælles-Artikler om Toldsagen i Venstrepressen. Jeg havde herefter god Grund til at antage, at ikke blot Venstre paa Rigsdagen, men ogsaa Venstres Redaktører stode paa samme Side som jeg i dette vort Lands og alle Landes største og vigtigste Beskatnings-spørgsmaal. I 1895 blev jeg valgt ind i Folketinget paa Grund af min fremskudte Stilling i Toldsagen, og da jeg efter Valget deltog i Stiftelsen af Venstrereformpartiet, antog jeg det som givet, at jeg stod i en Kreds af paalidelige Meningsfæller paa Toldreformens Omraade. Denne Illusion er bristet. Der er bristet andre Illusioner for mig i Livets Løb, men det har aldrig ødelagt mit gode Humør. Jeg er udtraadt af Venstrereformpartiet, *ikke fordi jeg selv har forandret Standpunkt*, men fordi Partiet har forandret Standpunkt . . . (Afbrydelse) . . . Jeg afbrydes fra flere Sider, men de Herrer, som afbryde mig, have ikke sat sig ind i Situationen; Fonografen er et aldeles fortrinligt Instrument blandt andet ogsaa af den Grund, at den aldrig afbryder Taleren. Jeg staar her i Dag i det høje Ting med nøjagtig de samme Anskuelse, nøjagtig det samme Program, som jeg har kæmpet for med aabent Visir hele Tiden. Men medens det tidligere var Protektionisterne, der angreb mig, er det nu tidligere Meningsfæller, Talsmænd for Demokratiet, der angribe mig. Jeg har i de senere Dage set Udtryk om mig som „Pirat“, „Korsar“, „Fribytter“ ja endog „Desertør“, uagtet jeg ikke paa noget Punkt har svigtet mine demokratiske eller toldpolitiske Principper. Man kan, hvis man vil holde sig til Sandheden, kun forklare disse Angreb paa een Maade: man er forbitret over, at jeg ikke har villet foretage en Svingning, der efter min Overbevisning er en Svingning i protektionistisk Retning til Svækkelse for den Frihandelsretning, som jeg i fuld Overens-

stemmelse med Venstre saa længe har været Talsmand for. Man peger paa mig, ikke fordi jeg er løben bort fra mit Standpunkt, men fordi jeg af Venstrereformpartiets Mænd er, om ikke den eneste, saa en af de meget faa, der ere blevne staaende paa Venstres gamle Toldskanse. Det er muligt, at enkelte dristige Mænd ligesom det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) ville rejse Ryggen og stemme mod Brændevinsdagsordenen, hvis Vedtagelse for lange Tider vil skrinlægge en demokratisk Toldreform efter Venstres gamle Program. En Toldreform, saaledes som Højre i mange Tider har ønsket den, vil Venstrereformpartiet, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds i Gaar paapegede, ganske vist let kunne faa, men Partiet vil ikke under sit ny Toldflag kunne faa en demokratisk Toldreform.

Med Hensyn til min Stilling i det gamle Parti tør det maaske være mig til-ladt at oplyse, at jeg ikke har opfordret en eneste af mine forhenværende Partifæller til at følge mig. Jeg er gaaet ud fra, at naar en Sag i og for sig er god, sejrer den absolut til sidst. Der kan være Folk, som skille sig fra den for en Tid, men hvis Sagen er god og sund og retfærdig, er den sikker paa at sejre. Derfor taler jeg med den samme faste Overbevisning i Dag, som jeg har gjort tidligere.

Naar man nu vilde rette det Spørgsmaal til mig: „Tror De da, at Deres gamle Partifæller med fuld Bevidsthed have gjort en protektionistisk Svingning?“ Saa vil jeg svare rent og klart: Nej, paa ingen Maade; det langt overvejende Flertal af mine gamle Partifæller ville med Harmen afvise en saadan Beskyldning. Protektionismen har alle Vegne listet sig ind paa Hosesokker i Demokratiet som en ubuden Gæst. Den begynder med smaa varsomme Skridt for at faa Døren aabnet paa Klem; er det først lykkedes, følger alt det øvrige i Reglen meget hurtigt og let bag efter. I Sverige begyndte den ny Beskyttelsesæra med en Told paa afskaarne Blomster, i Norge med en Told paa Kyllinger. Man valgte disse Objekter, fordi man ventede, at selv en god Demokrat ikke kunde have det mindste imod, at der blev lagt en ny